

og det forekommer mig i og for sig — og jeg fremhæver det for Fremtidens, om ikke for dette Dieblits Skylb — at være overordentlig betænkeligt, at Gjennemgaaelsen af en Lov ligesom kjøbes ved Noget, der ligger udenfor Loven. Der foreligger en Gagelov for Embedsmændene udenfor Ministerierne, som, hvis den efter det Indhold, der staaer i Loven selv, erkjendes af begge Thingenes Majoritet for at være billig og rigtig, bør gaae igjennem uden Noget udenfor den, og som, hvis den ikke erkjendes for at være billig og rigtig, ikke bør gaae igjennem, og det er et betænkeligt Præcedens, at man til en Lov — hvis Indhold man maa erkjende for billigt, hvis man stemmer for den, thi ellers bør man ikke stemme for den — knytter noget Andet udenfor den. Dertil tør jeg ikke lade det gaae ubemærket hen — thi jeg vil ikke undlade at udtale, hvad der trykker mig idetmindste under denne hele Sags Behandling, uden at jeg paa nogen Maade vil kaste nogen Dabel paa nogen Enkelt, alermindst paa vor høitærede Formand, paa ingen Maade, han har jo henstillet Sagen til Thinget og har troet at maatte give Thinget Leilighed til at handle og antaget, at det bedst kunde komme dertil, hvis han foreslog en forlort Form — men det er i sig selv høist betænkeligt, at almindelige Meninger om vigtige Lovgivningsforhold udtales ved en eneste Behandling. Jeg veed ikke noget Exempel hidtil i Rigsdagens Virksomhed derpaa og jeg tilstaaer, at jeg ønsker, at det aldrig mere maa skee. Der har været Forhold og Forviklinger i denne Sag, som nu have bragt os ind i en Stilling, hvorfra vi have ondt ved at komme tilbage. Man har forsøgt alle Midler. Man har ladet sig bevæge af Hensyn til det andet Thing, af Hensyn til Embedsmændene og ogsaa af Hensyn til Regjeringen, der er kommen i det eendommelige Forhold til hele denne Sag. Jeg skal, som sagt, som Sagen nu er kommen, ikke modsætte mig den, men jeg udtaler, at jeg meget ugjerne gaaer ind paa denne Sag, og jeg gjør det med det Forsæt aldrig mere at bidrage til en saadan Løsning af opstaaede Vanskeligheder. For mig skal det være i Fremtiden en bestemt Regel ubetinget at modsætte mig, hvad jeg ikke troer er rigtigt, og ikke lade mig

lede til noget Stridt ved nogenformelt Betragtning af, hvad man troer at kunne forlange af Forsonlighed. Forsonligheden skal opgive alle Eidskabelighedens Fordringer, men Forsonligheden skal ikke opgive det Mindste af, hvad den anseer for Ret.

Formanden: Jeg finder Anledning til den Yttring, at min sidste Bemærkning gjordes under udtryffeligt Henhold til, hvad jeg yttrede i Begyndelsen af Forhandlingerne over dette Spørgsmaal. Jeg har ogsaa havt Leilighed til at give Grunde, hvorfor mit Forslag gik ind paa een Behandling; og der var jo givet Thinget Anledning til at gjøre Forslag om to Behandlinger eller en anden Behandlingsmaade, da Forslaget blev vedtaget.

Frolund: En Deel af det, jeg havde at bemærke, er allerede sagt. Den sidste ærede Taler forsøgte at fortolke dette Forslag saaledes, at Thinget nok kunde gaae ind derpaa. Jeg troer, at den Slags Fortolkninger, som ikke staaer i Forslaget, gjælder til Wandtsbeck. Man skal holde sig til de Ord, hvori Beslutningen er affattet, og dersom man tillader sig Fortolkninger udenom, kommer man ind paa en farlig Vej, man kan saa tilfids bortfortolke Alt; thi de lærde Jurister kunne gjøre Meget. Her staaer: „Thinget beslutter“, og hvordan man saa vender og dreier det, staaer det der. Men hvorfra faaer Thinget en saadan Mynighed? Grundloven hjemler den intetsteds. Enhver Fortolkning udenfor kan være interessant, men den holder ikke Stik. Sæt at Forsamlingen var berettiget til at tage en saadan Beslutning som den foreslaaede — det undrer mig iøvrigt, at Formanden med en saadan Skynsomsomhed kastede dette Forslag herind — men sæt, at vi vare saa mægtige, at vi kunde fatte denne Beslutning, til hvem skal den da sendes? Hvo skal paatale den, naar den ikke bliver overholdt? Skal den sendes til Kultusministeren eller skal det være en Votering, som skal blive her i Forsamlingen inden fire Vægge? (En Stemme: Naturligvis!) Ja, saa har den ikke meget at betyde. Justitsministeren har ikke noget imod den; det undrer mig, thi han værner da daarlige om Grundlovens Fortolk-